

TURCZI ISTVÁN

Az utolsó utáni szó jogán

BAKA ISTVÁN-ÁTHALÁS

I.

*Előttem ima-könyve mint Trisztán sebe, nyitva.
Benne Döbling-passió és Gecsemáne-morzsa.
Yorick, Pehotnij, Háry János, Liszt és Ady Endre
együtt, akár a boldogok. Minden sora: sorsa.*

*Megint olvasom, állva is, majd járok, kelek.
A járókelő a kirakatban magát is nézheti.
Csak ekkor dől el, a megmérkőző visszafényben,
hogy a látvány infernói-e vagy názáreti.*

*„Ekkor dől el”, írom, de javítom máris,
mert nem dől el semmi csak itt alatt.
A naptűz párás higanyában derengő reggel
kétes rutinjával kár fejtegetni a Titoktalant.*

*Én itt vagyok de hol vagy te Uram
Mióta távoli lett a közel és bevégezetlen,
tettlegességig fajuló a vágy, hogy őt, Őt
lássuk meg féregfirkán s minden ékezetben.*

*Azért alább se adni. Egyetlenségünk biztos
jele, ha benépesül a földalatti balkon.
Költőnek költő ad tüzet, s a fellobbanó rövid,
hideg fényben ismerős arcok fenn a parton.*

*Előttem ima-könyve izzik mint a pétervári éj.
Körötte szétdobálva verses regény sava-borsa.
Raszkolnyikov, Néva-seb, a zongorista frakkja;
rettegéssel, reménnyel telt sorok: rég a sorsa.*

II.

*Átutazóként már csak bőr és bőrönd,
mögötte Babilon Déva Jerikó Szeged –
teret és időt betöltő hangtalan beszéd,
idegen nevekkal fejfák, sírkövek...*

*De tovább! A precedens kézzel fogható.
Ki volt lepke, akár egy napra is, hiába,
annyi lárvaarc közt miért is lenne kedve
visszabábozódni a transzcendenciába?!*

*Maradni, s egy végetseholéró műveletben
ízlelni egyre a múló édes evilági létet,
megérteni az árnyak közlési módját
és önsúlyával mérni a messzeséget.*

*Én itt vagyok de hol vagy te Uram
Egy mondat még, mint kései szekér
ponyvával takart, egyetlen terhét cipelve
az alkony hullámzó síkjára kiér,*

*és átszökik egy másik éjbe. Míg tart
a készlet, kitart, kijátssza az ún. végzetet.
Ködkorridor, insomnia, égi rendelés, na és?,
a záróképben mégis találkozik veled.*

*Amíg lassan felmormolod legújabb versedet,
napsugár ver hidat az ébredő Tiszán,
s te a túlpartról egy elismerő csettintéssel
visszasétálsz az utolsó utáni szó jogán.*